

Ἄλλ' ἐνῷ μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου τὸ ζήτημα περὶ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ μεγέθους τῆς γῆς εἶχε καθαρῶς ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον, μετ' οὐ πολὺ ἐπὶ ἤλθεν ὁ χρόνος κατ' ὃν ἡ γνῶσις τοῦ μεγέθους τῆς γῆνης σφαίρας ἔλαβε τὴν μεγίστην πρακτικὴν σπουδαιότητα. Ἐν τῷ μικρῷ ναυτικῷ λαῷ τῶν Πορτογάλων ἐγεννήθη ἀκατάσχετος ὁρμή πρὸς δράσιν καὶ ἐνέργειαν· οἱ Πορτογάλοι ἐπεδόθησαν εἰς ἀνακαλύψεις νέων χωρῶν καὶ προσεπάθουν διὰ μακρῶν ἀκαμάτων καὶ συνεπῶν ἀγῶνων νὰ ἀνακαλύψωσι τὴν πρὸς τὰς Ἰνδίας ἀγούσαν θαλασσίαν ὁδόν. Ἐξήτουν δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην κατ' ἀνατολικὴν διεύθυνσιν, ἐνῷ ὁ Κολόμβος παρουσιάσθη μετ' ὁ σχεδίου νὰ φθάσῃ κατὰ δυτικὴν διεύθυνσιν, διαπλέων τὸν ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν κατὰ πλάτος, εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀσίας.

Ὁ Κολόμβος οὐδεμίαν γνῶσιν εἶχε τῶν προφητικῶν ιδεῶν τοῦ Ἐρατοσθένους περὶ νέων ἡπείρων, ἀλλ' ἦτο θερμότητος ὁπαδὸς τῆς πτολεμαϊκῆς σχολῆς. Πέραν τοῦ ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἔκειντο, κατὰ τὴν γνώμην του, τὰ κράτη Καταΐ καὶ Κιταγγού, ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἰαπωνία, τὴν δὲ ἀπόστασιν μετὰξὺ τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἰαπωνίας ἐνόμιζε πολλῶν μικροτέρων, περισσότερον ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ μικροτέρων, ἀφ' ὅσον εἶνε πραγματικῶς. Ἡ πεπλανημένη αὕτη ὑπόθεσις ἐνεθάρρυνεν αὐτὸν ἐν τῇ ἀποφάσει του· διότι ἡ μικροτέρα ἀπόστασις παρίστα αὐτῷ καὶ τὸν κίνδυνον μικρότερον. Ὁ Κολόμβος ἀπέθανεν, ὡς γνωστόν, μετ' ἡν πεποίθησιν ὅτι ἀνεκάλυψε τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀσίας.

Ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνακαλύψεων ἤγαγε φυσικῶς τῷ λόγῳ εἰς τὴν τελευταίαν ὁριστικὴν καὶ βεβαίαν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ σφαιρικοῦ σχήματος τῆς γῆς. Ἡ ἀπόδειξις αὕτη, ἡ τρανωτάτη πασῶν, ἦτο ὁ περίπλους τῆς γῆνης σφαίρας. Ὁ κόσμος εἶχε διαμοιρασθῇ μετὰξὺ τῶν Ἰσπανῶν καὶ τῶν Πορτογάλων, ἀλλ' ἡ θέσις ἐνίων χωρῶν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀκριβῶς ὁρισθῇ· περὶ τῆς θέσεως λ. χ. τῶν ἀρωματοφόρων νήσων, τῶν Μολούκκων, ἂν αὗται ἀνήκουσιν εἰς τὸ μέρος τῶν Ἰσπανῶν ἢ τῶν Πορτογάλων, ἀνεφύη σφοδρὰ ἀμφισβήτησις. Ὁ μέγιστος ναυτικός

ὅλων τῶν αἰώνων, ὁ Φερδινάνδος Magelhães, ἀπεφάσισε νὰ πλεύσῃ πρὸς αὐτὰς διὰ τῆς δυτικῆς ὁδοῦ. Τῇ 20. Σεπτεμβρίου 1519 ἀπέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος San Lucar de Barrameda, ὅπως περιπλεύσῃ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν· ἀνεκάλυψε τὴν φερώνυμον αὐτῷ θαλασσίαν ὁδὸν καὶ διέπλευσε πρῶτος τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, περὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ ὁποίου οἱ τότε ναυτικοὶ οὐδεμίαν εἶχον ιδεάν. Δυστυχῶς ἔπεσεν ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τῶν ἰθαγενῶν τῆς νήσου Ματάν. Ἀλλ' ὁ Σεβαστιανὸς del Cano ἐπεράτωσεν εὐτυχῶς τὸν πρῶτον περίπλου τῆς γῆς καὶ τῇ 6. Σεπτεμβρίου 1522 εἰσωρμίσθη αὖθις εἰς τὸν λιμένα τοῦ San Lucar τὸ πλοῖον «Victoria», τὸ μόνον περιωδὲν ἐκ τῶν ἐξ πλοίων, ὑφ' ὧν ἀπετελεῖτο ὁ μικρὸς στόλος. Μόνον δεκαοκτῶ ἄνδρες, καὶ οὗτοι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀσθενεῖς, ὑπελείφθησαν ἐκ τοῦ μεγάλου πλήθους τῶν ἀποπλευσάντων. Οἱ θαλασσοπόροι ἠθέλησαν ἀμέσως νὰ βεβαιωθῶσι, ἂν κατὰ τὸν πλοῦν ἐτήρησαν ὀρθῶς τοὺς λογαριασμοὺς των. Ἡρώτησαν λοιπὸν ποία ἡμέρα ἦτο, οἱ δὲ Πορτογάλοι ἀπεκρίθησαν «Πέμπτη». «Τοῦτο μὰς ἐξέπληξε μεγάλως» διηγεῖται ὁ Πιγαφέττας, ὁ ἱστοριογράφος τοῦ πρώτου περίπλου τῆς γῆς, «διότι ἡμεῖς εἰχομεν τετάρτην. Ἐγὼ δέ, ἐπειδὴ κατ' ὅλον τὸν πλοῦν ἔμεινα ὑγιής, ἐσημείωνα ὅλας τὰς ἡμέρας ἐν τῷ ἡμερολογίῳ μου μετὰ πάσης ἀκριβείας. Βραδύτερον μολὶς ἐμάθομεν, ὅτι ἡ διαφορὰ αὕτη τῶν ἡμερῶν προέρχεται πάντοτε, ὅταν τις περιπλεύσῃ τὴν γῆν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ προτρέχει τις μίαν ἡμέραν ἐκείνων οἵτινες μένουσιν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.» Ἐν τῇ ἰσπανικῇ αὐλῇ μόνος ὁ ἐνετὸς πρέσβυς Contarini ἤξευρε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἑλλειψιν ταύτην τῆς μιᾶς ἡμέρας, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἐπίστευον κατ' ἀρχὰς ὅτι προήρχετο ἐκ πλάνης τινὸς τῶν θαλασσοπόρων. Βραδύτερον συνεφωνήθη, ὅπως ἡ πολιτικὴ ἡμέρα ἀρχίξῃ εἰς τὰ ἀνατολικά ὅρια τῆς ἀσιατικῆς ἡπείρου, οὕτως ὥστε οἱ Ἰσπανοὶ ἐν ταῖς Φιλιππίναις εἶχον σάββατον, ὅτε οἱ Πορτογάλοι ἐν τῷ πλησιοχώρῳ Μακάο ἐώρταζον κυριακὴν. Ἡ ἀνωμαλία αὕτη διήρκεσεν εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους ἀκόμη μέχρι τοῦ ἔτους 1844. (Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPTENIEΦ.

(Συνέχεια.)

Κατὰ τὸ γέγραμ, ὁ Σανὶν ἐκάθητο μετ' ἐπισιμότητα ὡς γαμβρὸς πλησίον τῆς Τζέμμας. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐξηκολούθησε τὰς πρακτικὰς αὐτῆς συζητήσεις. Ὁ Αἰμίλιος κατ' ὅλον τὸ διάστημα δὲν ἔπαυσε νὰ γελᾷ καὶ ἐβίαζε τὸν Σανὶν νὰ τὸν πάρῃ μαζὶ του εἰς Ῥωσίαν. Συνεφωνήθη ὁριστικῶς, ἵνα ὁ Σανὶν ἀναχωρήσῃ ἐντὸς δύο ἐβδομαδῶν. Μόνος ὁ Πανταλεόνε ἐδείκνυε τοσοῦτο σκυθρωπὴν ὄψιν, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἠναγκάσθη νὰ τὸν ψέξῃ.

«Καὶ ἦτο ἀκόμη καὶ μάρτυρας εἰς τὴ μονομαχίαν» προσέειπεν ἡ κυρία Ἐλεονώρα.

Ὁ Πανταλεόνε ἔρριπεν εἰς αὐτὴν μόνον πλαγίως ἐν βλέμμα καὶ ἐμετ' ἐσιωπηλός.

Ἡ Τζέμμα ἔτρεπε σχεδὸν ἀδιάκοπον αἰγὴν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της οὐδέποτε εἶχεν φραιότεραν καὶ εὐδαιμονεστέραν ἑκφρασιν ἢ σήμερον. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐκάλεσε τὸν Σανὶν πρὸς στιγμὴν ἔξω εἰς τὸν κήπον, ἐσταμάτησε πλησίον τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου θρανίου, ὅπου

πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐκάθητο ἐκλέγουσα τὰ κεράσια, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

«Δημήτρι, δὲν πρέπει νὰ σοῦ κακοφανῇ· ἀλλὰ ἐπεθύμουν καὶ πάλιν νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ θεωρῇς ἀκόμη δεσμευμένον τὸν ἑαυτὸν σου· εἶσαι ἀκόμη ἐλεύθερος . . .»

Ὁ Σανὶν δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ τελειώσῃ τὴν ὁμιλίαν της.

Ἡ Τζέμμα ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον.

«Καὶ αὐτὸ ποῦ λέγει ἡ μητέρα — ἐνθυμεῖσαι, — ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαφορὰν τῶν θρησκευμάτων μας, . . .»

Πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν πρότασιν της, ἔλαβε ἕνα σταυρόν, τὸν ὁποῖον ἐφόρει περὶ τὸν λαιμόν της ἐξηρητημένον ἀπὸ μιᾶς ταινίας, εἰλκυσεν αὐτὸν ἰσχυρῶς μέχρις ὅς ἡ ταινία ἐκόπη, καὶ ἔδωκε τὸν σταυρὸν εἰς τὸν Σανὶν.

«Ἄν ἐγὼ εἶμαι ἰδική σου, τότε καὶ ἡ πίστις σου θὰ εἶνε ἰδική μου!» . . .

Ὁ Σανὶν εἶχεν εἰσέτι ὕγροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ κήπου εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τῆς Τζέμμας.

Περὶ τὸ ἐσπέρας τὰ πάντα ἀνέλαβον τὴν συνήθη πορείαν των ἐν τῇ οικογενεῖα τῶν Ῥοσέλλη, ἐπαίχθη δὲ μάλιστα καὶ τὸ ἰταλικὸν χαρτοπαίγιον «tresette».

31.

Ὁ Σανὶν ἐξύπνησε τὴν ἀκόλουθον πρωτὴν λίαν ἐνωρίς. Εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀνώτατον στάδιον τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἡ ὑπέρμετρος χαρά, ἣτις τὸν ἐμπόδισε νὰ κοιμηθῇ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐτάρασσε τὴν ἡσυχίαν του, ἦτο τὸ περὶ τοῦ βίου ζήτημα, τὸ ζήτημα, πῶς νὰ πωλήσῃ τὸ κτήμα του ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον καὶ ἐπιμενέστερον. Ἐσχημάτιζεν ἐν τῇ κεφαλῇ του παντὸς εἶδους σχέδια, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε οὐδὲ ἐν εὐρε, τὸ ὁποῖον νὰ δύναιτο νὰ ἐκτελεσθῇ. Ἐσχημάτιζε καὶ ἐξῆλθε εἰς περίπατον, διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ καθαρόν ἄερα καὶ νὰ σκεφθῇ μὲ περισσοτέραν διαύγειαν πνεύματος. Εἶχε στερεὰν ἀπόφασιν νὰ παρουσιασθῇ μόνον μὲ ὠριμένον τι σχέδιον ἐνώπιον τῆς Τζέμμας.

* * *

Ποῖος ἄραγε εἶνε αὐτὸς ὁ παραδόξως βαρυνκίνητος καὶ παχυσκελής, κατὰ τὰλλα δὲ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος κύριος, ὅστις πορεύεται πρὸ αὐτοῦ τοῦ Σανὶν συρόμενος καὶ κλονοῦμενος καὶ ὀλίγον τι χωλαίνων; Ποῦ εἶδεν ὁ Σανὶν αὐτὸν τὸν τράχηλον, τὸν κεκαλυμμένον μὲ κιτρίνας, λινόχρους τρίχας, αὐτὴν τὴν ἐπιπέδω ἐπὶ τῶν ὤμων στηριζομένην κεφαλὴν, αὐτὰ τὰ μαλακὰ καὶ πλαδαρόσκακα νῶτα, αὐτὰς τὰς παχυλάς, νωχελῶς αἰωρουμένας καὶ ταλαντευόμενας χεῖρας; Μήπως εἶν' αὐτὸς — ὁ Πολοσῶφ, ὁ πρῶην συμμαθητῆς του ἐν τῷ σχολεῖν; τὸν ὁποῖον ἀπὸ πενταετίας ἤδη δὲν ἐπανεῖδε πλέον;

Ὁ Σανὶν ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ μετ' οὐ πολὺ καταφθάσας τὴν πρὸ αὐτοῦ προπορευομένην μορφήν ἐστρεψε πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα. Αὐτὸ τὸ εὐρὸ καὶ κιτρινινον πρόσωπον, αὐτοὶ οἱ μικροὶ γουρουνίσιοι ὀφθαλμοὶ μὲ τὰς ὑπολεύκους βλεφαρίδας καὶ ὀφρὺς, ἡ σιμὴ καὶ πεπλατυσμένη αὐτῇ ρίς, αὐτὰ τὰ παχέα καὶ οἰοῦναι συγκεκολλημένα χεῖλη, ὁ στρογγύλος καὶ ἀγένειος ὄψος πάγων — καὶ αὐτὴ ἡ ὀριμεῖα, νωθρὰ καὶ συγχρόνως δυσπιστιαν ἐκφράζουσα ὄψις τοῦ προσώπου — ναί, σωστά, αὐτὸς εἶνε! αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰππόλυτος Πολοσῶφ!

«Μήπως κ' ἐδῶ παρῴσθαι πάλιν τὸ ἄστρον τῆς καλῆς μου τύχης;» Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Σανὶν.

«Πολοσῶφ! Ἰππόλυτε Σίδωρις! Ἐσὺ εἶσαι πραγματικῶς;»

Ἡ μορφή ἐκείνη ἐσταμάτησε, ἠνέωξεν εὐρέως τοὺς μικροὺς ὀφθαλμούς, ἔμεινε διστάζων καὶ ἀμφιταλαντευόμενος ἐπὶ στιγμὴν, εἴτα δὲ ἐξεκόλλησεν ἐπὶ τέλους τὰ χεῖλη καὶ εἶπε μὲ βραγχώδη λαρυγγικὴν φωνήν: «Δημήτρις Σανὶν;»

«Ἐγὼ εἶμαι» ἐφώνησεν ὁ Σανὶν καὶ ἐθλίψε τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν τοῦ Πολοσῶφ, αἵτινες ἦσαν κεκρυμμέναι ἐντὸς στενῶν στακτοχρῶν χειροκτινῶν — ἐκρέμαντο δὲ εἰσέτι νωχελῶς παρὰ τοὺς μηροὺς του. «Εἶσαι πολλὸν καιρὸ ἐδῶ; πόθεν ἔρχεσαι; εἰς ποῖον ξενοδοχεῖον μένεις;»

«Ἦλθα χθὲς ἀπὸ τοῦ Βεισβάδεν» ἀπεκρίθη ὁ Πολοσῶφ βραδέως «διὰ νὰ ἀγοράσω μερικὰ πράγματα γιὰ τὴ γυναῖκά μου, καὶ ἐπιστρέψω ἀπόψε ὀπίσω εἰς τὸ Βεισβάδεν.»

«Ἄ ναί, εἶσαι νυμφευμένος καὶ μάλιστα μὲ μίαν καλλονήν, κατὰς λέγουν.»

Ὁ Πολοσῶφ ἀπέστρεψε τὰ βλέμματα πρὸς τὰ πλάγια.

«Ναί, τὸ λέγουν.»

Ὁ Σανὶν ἐγέλασε.

«Ὡς βλέπω, εἶσαι ἀκόμη ὁ ἴδιος ἐκεῖνος φλεγματικός, ὅπου ἤσουν καὶ εἰς τὸ σχολεῖον.»

«Καὶ γιὰ τὴν ἄλλὰξ;»

«Λέγουν ἀκόμη» προσέθηκεν ὁ Σανὶν, προφέρων τὴν λέξιν «λέγουν» μετ' ἰδιαιτέρας ἐμφάσεως, «ὅτι ἡ γυναῖκά σου εἶνε καὶ πολὺ πλούσια.»

«Ναί, καὶ αὐτὸ τὸ λέγουν.»

«Ἀλλὰ, δὲν εἶσαι λοιπὸν βέβαιος σὺ ὁ ἴδιος, Ἰππόλυτε Σίδωρις;»

«Ἐγὼ, φίλε Δημήτρι . . . Παύλοβιτς; — ναί, σωστά, Παύλοβιτς! — Ἐγὼ δὲν ἀνακατάνομαι 'ς τὰς ὑποθέσεις τῆς γυναίκός μου.»

«Τί δὲν κάνεις; δὲν ἀνακατάνομας 'ς τὰς ὑποθέσεις τῆς;»

Ὁ Πολοσῶφ ἀπέστρεψεν ἐκ νέου τὰ βλέμματά του πλαγίως.

«Ὅχι, φίλε μου, δὲν εἰξεύρω οὔτε μίαν ἀπὸ τὰς ὑποθέσεις τῆς. — Αὐτὴ — ζῇ διὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ ἐγὼ διὰ τὸν ἑαυτὸ μου.»

«Ποῦ πηγαίνεις τώρα;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν.

«Τώρα δὲν πηγαίνω πουθενά· τώρα στέκομαι ἐδῶ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου καὶ συνομιλῶ μαζὶ σου· ἀλλ' ὅταν τελειώσω τὴν ὁμιλίαν μου, θὰ πάω 'ς τὸ ξενοδοχεῖόν μου γιὰ νὰ προγευματίσω.»

«Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ συνοδεύω;»

Δηλαδή, θέλεις νὰ προγευματίσῃς μαζὶ μου;»

«Ναί.»

«Κάμε μου τὴ χάρι. Εἶνε παιδὶ εὐχάριστο, νὰ τρώγῃ κανεὶς μὲ συντροφιά. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ εἶσαι φλύαρος! αἱ!»

«Δὲν πιστεύω.»

«Τότε λοιπὸν ἔλα.»

Ὁ Πολοσῶφ ἐτέθη εἰς κίνησιν. Ὁ Σανὶν ἐπορευέτο παρὰ τῷ πλευρῷ του. Ἐσκέπτετο — (Ὁ Πολοσῶφ συνεκόλλησε πάλιν τὰ χεῖλη του καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ἐν σιωπῇ, κλονοῦμενος καὶ συρόμενος καὶ ἀσθαίμων) — Ὁ Σανὶν λοιπὸν ἐσκέπτετο κατ' ἑαυτόν: Πῶς διάλογο κατάρθωσε αὐτὸς ὁ βλάκας νὰ ἴσῃ γυναικα ὡμορφὴ καὶ πλοῦσια; αὐτὸς δὲν εἶνε οὔτε πλούσιος, οὔτε εὐγενὴς οὔτε πνευματώδης. Εἰς τὸ σχολεῖον ἐδεσφεύετο ἀπὸ ὅλους ὡς ἀνόητος, ὀκνηρὸς, ἀποκοιμημένος, μπουνταλάς, καὶ τοῦ ἐβγαλεῖ μάλιστα καὶ τὸ παρανόμι «χταπόδι» . . . Πραγματικῶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε μυστήριον!

«Ἄλλ' ἂν ἡ γυναῖκά του εἶνε πλούσια — λέγουν, ὅτι εἶνε θυγατέρα ἐνὸς ἐργοστασιάρχου ράκιων — δὲν θὰ εἰμποροῦσε ἄρ' ἂν γένητο ἀγοράσῃ αὐτὴ τὸ κτήμα μου; Ἄν καὶ λέγῃ αὐτὸς ὁ βλάκας ὅτι δὲν ἀνακατάνεται 'ς τὰς ὑποθέσεις τῆς γυναικός του — δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῶσιν οἱ λόγοι του κυριολεκτικῶς! Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐγὼ θὰ ἀπατήσω μετρίαν τινα τιμὴν διὰ τὸ κτήμα μου. Ἵσως μὲ ὀδηγῇ καὶ πάλιν τὸ ἄστρον τῆς τύχης μου . . . Ἀπεφασίσθη! τὸ πείραμα θὰ γείνη!»

Ὁ Πολοσῶφ ἔφερε τὸν Σανὶν εἰς ἓν ἐκ τῶν πρώτων ξενοδοχείων τῆς Φραγκφούρτης, ὅπου, ἐννοεῖται, εἶχεν ἐνοικίᾳ διὰ τὸν ἑαυτόν του τὰ καλῆτερα δωμάτια. Αἱ τράπεζαι καὶ αἱ καθέκλαι ἦσαν καταφορτωμέναι μὲ χαρτόνια, κιβώτια καὶ δέματα . . .

«Ὅλ' αὐτά, φίλε μου, τὰ ἀγόρασα γιὰ τὴ Μαρία Νικολάγεβνα!»

(Ὅπως φωνάζετο ἡ σύζυγος τοῦ Ἰππολύτου Σίδωρις Πολοσῶφ.)

Ὁ Πολοσῶφ ἐρήφθη ὡς ἐξηγνημένους ὑπὸ τοῦ καμάτου εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐφώνησε μετὰ στεναγμοῦ: «Τί φοβερὴ ζέστη!» καὶ ἔλυσεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του τὸ μανδήλιον. Ἐπειτα δὲ ἐσήμανε τὸν κῶδωνα καὶ παρήγγειλε εἰς τὸν εἰσελθόντα πρῶτον ὑπρέτην τοῦ ξενοδοχείου πολυτελεῖς καὶ δαψιλῆς πρόγευμα.

«Καὶ ἡ ἀμαξά νὰ εἶνε ἑτοιμὴ τῇ μία! ἀκούετε; ἀκριβῶς τῇ μία ὥρᾳ!»

Ὁ ὑπρέτης ὑπεκλίθη εὐσεβῶς καὶ ἐξῆλθεν εὐλαβῶς καὶ ἀθορύβως ἐκ τοῦ δωματίου.

Ὁ Πολοσῶφ ἐξεκόμβωσε τὸ γελέκον του. Μόνον ἐκ τοῦ τρόπου, κατ' ὃν ἀνεσῆκανε τὰς ὀφρὺς, ἐπνευστία, ἐστονάχει καὶ συνέσπα τὴν ρίνα, ἡδυνάτο τις νὰ ἐννοήσῃ πόσον κοινωστικὸν καὶ ἐπιμοχθονῆτον δι' αὐτὸν τὸ ὁμλεῖν, καὶ ὅτι μετὰ τίνος ἀνησυχίας περιέμενε νὰ ἴδῃ ἂν θὰ ἠναγκάζετο ὑπὸ τοῦ Σανὶν νὰ ξεκολλήσῃ τὰ χεῖλη καὶ νὰ λύσῃ τὴν γλῶσσαν, ἢ ἂν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὤφειλε νὰ ὑποβληθῇ ἐκουσίως εἰς τὸν κόπον τῆς συνδιαλέξεως.

Ὁ Σανὶν ἐνόησεν εἰς ποῖαν κατάστασιν καὶ διάθεσιν τῆς ψυχῆς εὐρίσκετο ὁ φίλος του, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέσχε νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ μὲ ἐρωτήσεις, περιωρίσθη δὲ εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα καὶ κατεπεύγοντα. Ἐμαθε λοιπὸν, ὅτι ὁ Πολοσῶφ πρὸ δύο ἐτῶν εἶχεν ὑπρετήσῃ ἐν τινὶ συντάγματι Οὐλάνων, ὅτι πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐνυμφεῖθη τὴν Μαρίαν Νικολάγεβναν, ὅτι εἶνε τώρα τὸ δεύτερον ἔτος ὅπου ταξιδεύει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μὲ τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία ἐπὶ τοῦ παρόντος θεραπεύεται ἐν Βεισβάδῃ — Κύριος οἶδε ἀπὸ ποῖαν νόσον! — καὶ ὅτι προσεχῶς σκοπεῖ νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους.

Ὁ Σανὶν ἀπ' ἐτέρου διηγήθη ὡσαύτως ἄνευ πολλῆς διεξοδικότητος τὰ κατὰ τὸν μέχρι τοῦδε βίον του καὶ ἀνεκοίνωσε τὰ περὶ τοῦ μέλλοντος σχέδιά του· ἐδήλωσε δηλαδὴ ἀμέσως καὶ ἄνευ ἐλιγμῶν τὸν σκοπὸν του, λέγων ὅτι προτίθεται νὰ πωλήσῃ τὸ κτήμα του.

Ὁ Πολοσῶφ ἠκροῦτο ἐν σιωπῇ καὶ ἔρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν βλέμμα εἰς τὴν θύραν, δι' ἣς ὁ ὑπρέτης ὤφειλε νὰ φέρῃ τὰ φαγητὰ τοῦ προγεύματος. Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν! ὁ πρῶτος ὑπρέτης τοῦ ξενοδοχείου ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο ἄλλων κατωτέρω

ρων ύπηρετών, εισήλθε φέρων πολλά πινάκια κεκαλυμμένα δι' ἀργυρών επιβλημάτων.

«Εὐρίσκειται τὸ κτήμα σου εἰς τὸ κυβερνεῖον Τοῦλα;» ἠρώτησεν ὁ Πολοσῶφ ἐνθ' ἑκαδέζετο παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἔδετε τὸ ἐν ἄκρον τοῦ χειρομάκρου εἰς τὸ περιλαίμιόν του.

«Ναί.»

«Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τεφερόβοκι . . . Τὸ γνωρίζω.»

«Γνωρίζεις τὸ κτήμα μου, τὰ Ἀλεξάντα;» ἠρώτησεν ὁ Σανίν, καθεζόμενος ὡσαύτως παρὰ τὴν τράπεζαν.

«Τὸ γνωρίζω πολὺ καλῶς,» ἀπήντησεν ὁ Πολοσῶφ καὶ ἔθηκεν εἰς τὸ στόμα του ἐν τεμάχιον «σπογγάτου».

«Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα . . . ἡ γυναῖκά μου . . . ἔχει ἓνα κτήμα ἐκεῖ κοντὰ . . . Ὑπνρέτη, ἀνοίξετε αὐτὴν τὴν μποτίλια! Ἡ γῆ εἶνε καλὴ, ἀλλὰ οἱ δοῦλοι σοῦ κατέστρεψαν τὸ δάσος. Γιατί θέλεις νὰ τὸ πουλήσεις;»

«Χρειάζομαι χρήματα, φίλε μου. Θὰ τὸ πωλήσω 'φθηνά. Ἄν ἤθελες ἐσὺ νὰ τὸ ἀγοράσῃς . . . τί λές; Θὰ ἦτανε καλὸ γιὰ σέ.»

Ὁ Πολοσῶφ ἐκένωσε μέχρι τρυγὸς ἐν ποτήριον οἴνου, ἀπέμαξε τὰ χεῖλη του διὰ τοῦ χειρομάκρου καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ μασσᾷ βραδέως καὶ θορυβωδῶς.

«Χ-μ . . . νὰ σοῦ πῶ . . .» εἶπεν ἐπὶ τέλους. «Ἐγὼ δὲν ἀγοράζω κτήματα, γιατί δὲν ἔχω χρήματα. Δώσέ μου, σὲ παρακαλῶ τὸ βοῦτυρο πάρα 'δῶ. Ἴσως τὸ ἀγοράσῃ ἡ γυναῖκά μου. Μπορεῖς νὰ μιλήσῃς μαζὶ της. Ἄν δὲν ζητῇς πολλὰ . . . Θὰ θελήσῃ ἴσως νὰ δεχθῇ . . . Ἀλλὰ δὲν μου λές, τί ζῶα εἰν' αὐτοὶ οἱ Γερμανοί! . . . Δὲν καταλαβαίνουν οὐτ' ἓνα ψάρι νὰ μαγειρέψουν. Καὶ τί πράγμα εἰν' εὐκολώτερο; Ὑπνρέτη, βγάλετε ἀπ' ἐδῶ αὐτὴν τὴ βράμια.»

«Καὶ ἀσχολεῖται πραγματικῶς ἡ ἴδια ἡ γυναῖκά σου μὲ τὴν διοίκησιν τῶν κτημάτων;» ἠρώτησεν ὁ Σανίν.

«Ναί, ἡ ἴδια. Αὐταῖς ἡ κοτολέττες . . . εἶναι καλές. Σοῦ τὰς συνιστῶ. Σοῦ εἶπα, Δημήτρι Παύλοβιτς, ὅτι ἐγὼ δὲν ἀνακατάνομαι 'ς τὰς δουλιὰς τῆς γυναίκος μου . . . Καὶ τώρα σοῦ τὸ ἐπανάλαβα.»

Ὁ Πολοσῶφ ἐξηκολούθησε νὰ μασσᾷ μετὰ προφανοῦς ἡδονῆς. «Ναί . . . ἀλλὰ, πῶς εἰμπορῶ νὰ μιλήσω γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν μὲ τὴν γυναῖκά σου, Ἰσπόλυτε Σιδωριτς;»

«Αὐτὸ εἶνε εὐκολώτατο, Δημήτρι Παύλοβιτς. Ἐλα 'ς τὸ Βεισβάδεν. Δὲν εἶναι μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. Ὑπνρέτη, δὲν ἔχετε ἀγγλικὴ μουστάρδα; Ὅχι; Τί ζῶα ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάνῃς καιρὸ. Μεθαύριο ἀναχωροῦμε. Ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ βάλω 'ς τὸ ποτήρι ἀπ' αὐτὸ τὸ κρασί; Εἶνε ἐξαιρετο.»

Τοῦ Πολοσῶφ τὸ πρόσωπον ἐγένετο ἐρυθρότερον καὶ ζωρότερον. Τοῦτο δὲ συνέβαινε μόνον ὡς ἄκις ἔτρωγε καὶ ἔπινε.

«Τῇ ἀληθείᾳ . . . δὲν εἰσέρω πῶς νὰ κάμω», ἐψιθύρισεν ὁ Σανίν.

«Εἶνε μεγάλη βία;» ἠρώτησεν ὁ Πολοσῶφ.

«Αὐτὸ εἶνε ἴσα ἴσα, φίλε μου, ὅπου βιάζομαι.»

«Χρειάζεσαι μεγάλο ποσό;»

«Ναί, πολὺ μεγάλο . . . Δηλαδή . . . ναί, . . . πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ; Σκοπεῖω νὰ . . . παντρευθῶ.»

Ὁ Πολοσῶφ ἔθηκε πάλιν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ποτήριον, ὅπερ ἡτοιαζέτο νὰ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη του.

«Νὰ 'παντρευτῇς;» ἐφώνησε μὲ βραγχώδη ἐκ τῆς ἐκπλήξεως φωνὴν καὶ ἔθηκε στραυροειδῶς τὰς σαρκώδεις χεῖράς του ὑπεράνω τοῦ στομάχου του. «Ἀπὸ τώρα κιόλα;»

«Ναί . . . καὶ μάλιστα πολὺ γρήγορα.»

«Ἡ νύφη σου . . . βέβαια θὰ εἶνε 'ς τὴ 'Ρωσσία;»

«Ὅχι, δὲν εἶνε 'ς τὴ 'Ρωσσία.»

«Μόνε, ποῦ;»

«Ἐδῶ, 'ς τὴ Φραγκφούρτη.»

«Καὶ ποῖα εἶνε;»

«Εἶνε Γερμανίδα» δηλαδή, ὅχι . . . Ἰταλίδα. Ἀλλὰ κατοκεῖ ἐδῶ.»

«Ἐχει χρήματα;»

«Ὅχι.»

«Τότε πρέπει νὰ εἶνε κανέννας φλογερὸς ἔρωτας!»

«Τί ἀστεῖος ποῦ εἶσαι! Μάλιστα, φλογερώτατος.»

«Καὶ δι' αὐτὸ σοῦ χρειάζονται χρήματα;»

«Μάλιστα . . . γι' αὐτό, βέβαια.»

Ὁ Πολοσῶφ ἐξέπιε τὸ ποτήριόν του, ἐξέπλυνε τὸ στόμα του, ἔπλυνε τὰς χεῖράς του, ἀπέμαξεν αὐτὰς ἐπιμελῶς διὰ τοῦ χειρο-

μάκρου, ἐπῆρε ἓνα τσιγάρον καὶ τὸ ἀναψε. Ὁ Σανίν παρετήρει αὐτὸν σιωπηλός.

«Ἐν μόνον μέσον γνωρίζω,» εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Πολοσῶφ, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀνέπεμψεν ἐκ τοῦ στόματός του λεπτὸν νέφος καπνοῦ. «Πήγαινε 'ς τὴ γυναῖκά μου. Αὐτὴ εἰμπορεῖ νὰ σὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴ στενόχωρία — φθάνει μόνον νὰ θέλῃ.»

«Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω γιὰ νὰ μιλήσω μὲ τὴν γυναῖκά σου; Δὲν ἔλεγες ὅτι ἀναχωρεῖτε μεθαύριον;»

Ὁ Πολοσῶφ ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς.

«Ἄκουσε! θὰ σοῦ πῶ τί πρέπει νὰ κάμῃς» εἶπεν ὁ Πολοσῶφ καὶ στρέφων τὸ τσιγάρον εἰς τὸ στόμα του ἀνεστέναζε.

«Πήγαινε ἀμέσως 'ς τὸ σπίτι, ἄλλαξε τὰ φορέματά σου γρήγορα, καὶ ἔλα 'πίσω ἐδῶ. Εἰς μίαν ὥραν ἀναχωρῶ. Ἡ ἄμαξά μου εἶνε πολὺ μεγάλη . . . Σὲ παίρνω μαζὶ μου. Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ καλῆτερον. Ἀλλὰ τώρα θέλω νὰ κοιμηθῶ. Ὅταν φάγω, φίλε μου, πρέπει νὰ κοιμηθῶ. Τὸ ἀπατεῖ ἡ ιδιοσυγκρασία μου . . . καὶ ἐγὼ δὲν ἀνδίσταμαι ποτέ. Μὴ μὲ ἐνοχλῇς.»

Ὁ Σανίν ἔμεινε σκεπτικὸς καὶ σύννους . . . ἀλλ' αἰφνης ὤψωσε τὴν κεφαλὴν: ἡ ἀπόφασίς του ἐλήφθη!

«Καλὰ, δέχομαι τὴν πρότασίν σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ. Τὴ μισή θὰ εἶμαι ἐδῶ, καὶ τότε ἀναχωροῦμε μαζὶ διὰ τὸ Βεισβάδεν. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κακοφανῇ 'ς τὴν γυναῖκά σου . . .»

Ἀλλ' ὁ Πολοσῶφ ἐρόγχαζεν ἤδη. «Ἐψιθύρισε μόνον: «Μὴ με σκοτίζεις!», ἔξέτεινε τὰ σκέλη καὶ ἀπεκοιμήθη ὡς βρέφος γαλακτουχοῦμενον.

Ὁ Σανίν ἔριπεν ἀκόμη ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς σκαῖας μορφῆς του, τῆς κεφαλῆς του, τοῦ τραχήλου του, ἐπὶ τοῦ προσέχοντος ἐρυθροῦ πώγωνός του — καὶ καταλιπὼν τὸ ξενοδοχεῖον μετέβη ταχέως εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον τῶν Ῥοσέλλι. Ἡ ὑπόθεσις ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ γείνῃ γνωστὴ εἰς τὴν Τζέμμαν.

32.

Ὁ Σανίν εὔρε τὴν Τζέμμαν μετὰ τῆς μητρὸς της ἐν τῷ ζαχαροπλαστείῳ. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐμέτρει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὰς μεταξὺ τῶν παραθύρων ἀποστάσεις διὰ μιᾶς ράβδου, ὅτε δὲ εἶδε τὸν Σανίν ἀνωρθώθη καὶ ἐχαίρεισεν αὐτὸν φιλοφρόνως, εἰ καὶ μετὰ τινος ἀμηχανίας.

«Ἀπὸ τῆ χυδαينوβράδυνή σας ὁμιλία, δὲν μοι βγαίνει ἀπὸ τὸ κεφάλι ἡ σκέψις, πῶς νὰ φημορφῇνα καλῆτερα τὸ μαγαζί μας. Ἐδῶ σκοπεῖω νὰ τοποθετήσω δύο ἀρμάρια μὲ καθρέφτες. Ζεῦρετε, τώρα εἶναι τοῦ συρμοῦ. Καὶ ἔπειτα . . .»

«Πολὺ φραῖα, ἐξαιρετα!» διέκοψεν αὐτὴν ὁ Σανίν, «ὄλ' αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ σκεφθοῦμε . . . Ἀλλὰ τώρα ἔλατε μέσα. Ἐχω νὰ σὰς εἰπῶ κάτι τι σπουδαιότερον.»

Προσέφερεν εἰς τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν καὶ εἰς τὴν Τζέμμαν τὸν βραχιονα καὶ εἰσήγαγεν αὐτὰς εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐγένεον ὀλίγον τι ἀνήσυχος καὶ ἐκ τῶν χειρῶν της ἐξέπεσεν ἡ ράβδος, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε μετρήσῃ τὰς μεταξὺ τῶν παραθύρων ἀποστάσεις. Ἡ Τζέμμα ὡσαύτως θὰ κατελαμβάνετο παρ' ὀλίγον ὑπὸ φόβου, ἀλλὰ ῥίψασα προσεκτικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Σανίν ἀνέλαβε τὴν ἡσυχίαν της. Τὸ πρόσωπον τοῦ Σανίν ἦτο μὲν ὀλίγον τι τεθλιμμένον, ἀλλ' ἐξέφραζε συγχρόνως θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα.

Παρεκάλεσε τὰς δύο κυρίας νὰ καθήσωσιν. Αὐτὸς δὲ ἐστάθη ὀρθὸς πρὸ αὐτῶν, ἤρχισε νὰ χειρονομῇ μετὰ ζωρότητος, νὰ περᾷ τοὺς δακτύλους ἀκαταπαύστως διὰ μέσου τῆς κόμης του καὶ νὰ διηγῇται εἰς αὐτὰς τὰ πάντα: περὶ τῆς συναντήσεώς του μὲ τὸν Πολοσῶφ, περὶ τοῦ σκοπομένου ταξιδίου του εἰς Βεισβάδην, περὶ τῆς πιθανότητος τοῦ νὰ πωλήσῃ τὸ κτήμα του ἐντὸς ὀλίγου.

«Φαντασθῇτε, πόσον καλὴν τύχην ἔχω!» ἀνεφώνησε περὶ τὸ τέλος. «Τὸ πρᾶγμα ἔλαβε τόσον εὐνοϊκὴν τροπὴν, ὥστε πιθανώτατα δὲν θ' ἀναγκασθῶ οὔτε κἂν νὰ ταξιδεύσω εἰς Ῥωσσίαν! Καὶ ἔπειτα μποροῦμε νὰ κάμουμε τοὺς γάμους πολὺ προτύτερα ἀπ' ὅτι ἔσκαπτόμουν.»

«Πότε πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς;» ἠρώτησεν ἡ Τζέμμα.

«Σήμερον — εἰς μίαν ὥραν. ὁ φίλος μου ἔχει μίαν ἄμαξαν καὶ μὲ παίρνει μαζὶ του.»

«Καὶ θὰ μᾶς γράψῃς;»

«Ἀμέσως! Ἄμα ὁμιλήσω μὲ αὐτὴν τὴν κυρίαν, θὰ λάβετε ἐλθριν.»

«Αὐτὴ ἡ κυρία εἶνε πολὺ πλούσια, εἶπετε;» ἠρώτησεν ἡ πάντοτε πρακτικὴ κυρία Ἑλεονώρα.

«Ἐκτάκτως πλουσία! Ὁ πατέρας τῆς ἦτον ἑκατομμυριοῦχος — καὶ αὐτὴ τὰ ἐκκληρονόμησεν ὅλα.»

«Ὅλα; μόνῃ αὐτῇ; Τί τύχη! . . . Προσέξατε μόνον νὰ μὴ πωλήσετε τὸ κτήμ᾽ σας πολὺ εὐθνή. Ἐχετε φρόνησι καὶ ἀποφασιστικότητα. Μὴν παρασυρθῆτε! Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ, ὅτι ἐπιθυμεῖτε ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα νὰ ἀφῆτε τὴν Τζέμμαν. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου φρόνησι! Μὴ λησμονήσετε, ὅτι ὅσῳ ἀκριβώτερα πωληθῇ τὸ κτήμ᾽ σας τόσῳ περισσότερα θὰ μείνουν εἰς ἑσᾶς — καὶ εἰς τὰ παιδιὰ σας.»

Ἡ Τζέμμα ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της, ὁ δὲ Σανὶν ἤρχισε πάλιν νὰ χειρονομῇ.

«Μπορεῖτε νὰ μείνετε ἡσυχῃ, κυρία Ἑλεονώρα, περὶ τούτου, ὅτι θὰ προβῶ εἰς τὸ ἔργον μὲ ὅλην τὴν προσοχὴν καὶ περισκεψίν. Ἄλλως τε δὲν θὰ κάμω πολλὰς συμφωνίας. Θὰ τῆς εἰπῶ ἀμέσως τὴν φρισμένην τιμὴν καὶ ἂν παραδεχθῇ — καλὰ. Εἰ δὲ μὴ — addio!»

«Τὴν γνωρίζεις — αὐτὴν τὴν κυρίαν;» ἠρώτησεν ἡ Τζέμμα.

«Δὲν τὴν εἶδα ποτέ.»

«Καὶ πότε ἐπιστρέφεις;»

«Ἄν δὲν συμφωνήσωμεν ἀμέσως — τότε μεθαύριον. Ἄν ὅμως συμφωνήσωμεν, τότε μπορεῖ νὰ ἐπιστρέψω μία ἢ δύο ἡμέρες ἀργότερα. Ὅπως δὴποτε ἐγὼ δὲν θὰ χάσω οὔτε στιγμή, ἀφοῦ ἀφίνω δὰ ἐδῶ τὴν καρδιά μου. Ἀλλὰ τί κάθωμαι καὶ ὀμιλῶ ἀκόμα; Πρέπει, πρὶν ἀναχωρήσωμεν, νὰ περάσω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖόν μου . . . Δότε μου τὸ χέρι σας, κυρία Ἑλεονώρα, γιὰ τὴν καλὴν τύχη — Αὐτὸ εἶνε συνήθεια 'ς ἑμᾶς 'ς τὴ Ῥωσία.»

«Τὸ δεξιὴν ἢ τὸ ἀριστερό;»

«Τὸ ἀριστερό — ποῦ εἶνε περὶ κοντὰ τὴν καρδιά. Μεθαύριον εἶμαι πάλιν ἐδῶ — μὲ τὴν ἀσπίδα μου — ἢ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μου! Κάτι τι μου λέει ὅτι θὰ ἐπιστρέψω νικητής! Ἐχετε γαῖα, ἀγαπηταί μου, προσφιλέσταται μου . . .»

Ἐνηγκαλισθὴ καὶ ἐφίλησε τὴν κυρίαν Ἑλεονώραν καὶ παρέκλεσε τὴν Τζέμμαν νὰ μεταβῇ μαζί του εἰς τὸ δωμάτιόν της — μόνον μία στιγμή — διότι εἶχε νὰ τῆς εἰπῇ — καὶ τι σπουδαῖον. . .

Ὁ Σανὶν οὐδὲν ἄλλα ἤθελε εἰ μὴ νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὴν Τζέμμαν κατὰ μόνας. Ἡ κυρία Ἑλεονώρα τὸ ἐνόησε καὶ δὲν ἔλαβε τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσῃ τί ἦτο αὐτὸ τὸ σπουδαῖον . . . Ὁ Σανὶν δὲν εἶχεν εἰσελθῇ ποτὲ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Τζέμμας. Ὅλον τὸ δέλητρον τοῦ ἔρωτος, ὅλη του ἡ φλόξ, ὅλη του ἡ ἔκστασις καὶ ἡ γλυκεῖα ἀγωνία ἀνεφλέχθησαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Σανὶν καὶ διεπέρασαν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἅμα ὑπερπηδήσαντος τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο κατώφλιον . . . Ὁ Σανὶν συγκινημένος ἔστρεψε πᾶν τὸ βλέμμα, ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κόρης καὶ ἔκρουσε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ ἐνδύματός της . . .

«Εἶσαι ἰδικός μου» ἐψιθύρισεν ἡ Τζέμμα. «Καὶ θὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα;»

«Εἶμαι ἰδικός σου . . . θὰ ἐπιστρέψω» εἶπεν ὁ Σανὶν πνευστιῶν.

«Θὰ σὲ περιμένω, ἀγαπητέ μου.»

Μετὰ τινὰς στιγμὰς διήρχειτο δρομαῖος ὁ Σανὶν τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖόν του. Δὲν παρετήρησεν οὔτε κἀν τὸν Πανταλέονε, ὅστις ἔχων τὴν κόμην ἀναστατωμένην περισσότερον παρὰ ποτὲ ἐξώρμησε κατόπιν του ἐκ τῆς θύρας τοῦ μαγαζείου, τὸν ἐφώναζε καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ἡπείλει μὲ τοὺς βραχίονας ὑψηλὰ ἀνατεταμένους.

(Ἑπεταί συνέχεια.)

1. ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΔΕ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 209).

2—3. ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ καὶ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ. Εἰκονογραφίαι τοῦ περὶ τῆς καταρτίσεως τῆς Κλειοῦς ἀρθρου (ἐν σελ. 211—212).

4. Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΞΙΜΜΕΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Otto Lingner (ἐν σελ. 213).

Δὲν ἡρεμεῖ ὡς πρότερον, ὡς πρότερον δὲν τρέχει,
Δὲν ἔχει πλέον τὰ πτερὰ,
Μακρὰν ἐπέταξ' ἡ χαρὰ,
Βαρυθυμίαν ἔχει.

Δὲν ἐπιφέρει ἴσασιν ὁ παραρρέων χρόνος
κ' ἴσως ὁ νοῦς της σαλευθῇ,
Εἶνε τὸ αἰσθημα βαδύ,
Εἶνε δριμύς ὁ πόνος.

Ἐκεῖνον, ὃν ἠγάπησε, σὺ δὲ στήθος της ἐγκλείει
Καὶ τὸ γλυκὺ του τὸ φιλεῖ
Ἐνφ' πικρῶς ἀναπολεῖ,
Στενάζει καὶ δακρύει.

Ἐκεῖνος τῶρ' ἀναφωνεῖ πρὸς ἄλλην «Ἀγγελέ μου»,
Κι' αὐτὴ μὲ πόνον τραγουδεῖ . . .
Πίπτει τὸ φύλλ' ἀπ' τὸ κλαδί
Στὸ φύσημα τ' ἀνέμου.

Κωνσταντῖνος Ἀναγνωστόπουλος.

5. ΡΩΜΑΪΚΟΝ ΤΡΙΚΛΙΝΟΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἀλβέρτου Baur (ἐν σελ. 217).

Ἡ λέξις «Triclinium» ἐσήμαινε παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀρχικῶς μὲν τὸ παρὰ τῇ τραπέζῃ ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ συνήθως τρεῖς πολλάκις δὲ καὶ τέσσαρες ἢ καὶ πέντε συνδαιτυμόνες ἀναπαυτικῶς καὶ ἀνέτως κεκλιμένοι εἰσιτῶντο, εἶτα δὲ κατὰ συνεκδοχὴν καὶ τὸ ὅλον ἐστιατόριον ἦτοι τὸ δῶμα ἐνφ' ἐγίνετο ἡ ἐστίασις. Ὑπῆρχον δὲ θερινὰ καὶ χειμερινὰ ἐστιατόρια, triclinia aestiva et hiberna. Τὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι παριστώμενον φαίνεται ὅτι εἶνε θερινόν. — Κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τοὺς ἐναρέτους χρόνους τῆς Ῥώμης, ὅτε ἦτο ἄγνωστος ἔτι ἡ ἀσιατικὴ πολυτέλεια, οἱ Ῥωμαῖοι εἰσιτῶντο καθήμενοι παρὰ ξυλῖνας καὶ ἀκαλύπτους ἢ τὸ πολὺ δι' αἰγείου δορᾶς κεκαλυμμένας τραπέζας, ἀλλ' ἀφ' οὗτου ἀντὶ τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἀπλότητος εἰσέδυσεν εἰς Ῥώμην ἀνήκουστος χλιδὴ καὶ πολυτέλεια, προσέλαβον καὶ αἱ ἐστίασεις αὐτῶν ὅλως διάφορον χαρακτῆρα, καὶ ἔκτοτε ἢ περὶ τὰς εὐωχίας σπατάλη καὶ ἀκολασία τῶν Ῥωμαίων ἔμεινεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ παροιμιώδης καὶ ἀνυπερβλητος.

